

[Stensballe.]

munerne kan blive ved at skaffe de Penge til Veje, som kræves efter den Fortolkning af Loven, der er givet af Ministeriet for offentlige Arbejder, og hvorefter der administreres.

Jeg kan naturligvis kun paaskønne, at den højtærede Minister vil være med til at forandre Dækningsprocenten fra 80 til 90; dette Spørgsmaal kan vi drøfte i Udvalget, og det maa vi saa tage Stilling til. Men vi kan ingenlunde være tiltredse dermed, og jeg tør forsikre den højtærede Minister om, at han ikke vil faa at se, at vi ændrer dette Forslag i væsentlig Grad, hvad det principielle angaar, inden det kommer til anden Behandling her i Tinget.

Den højtærede Minister uddybede stærkt, at vi var gaaet med til, at Tredieparten blev stillet til Ministerens Raadighed uden Fordelingsregler. Ja, vi vidste jo den Gang, hvad det drejede sig om i Penge; det kunde vi regne ud, og det er ikke noget saa umaadelig stort Beløb. Men det, vi er imod, hvad vi ogsaa har gjort gældende, er den yderligere Forcing af Vejarbejderne, der er sket i de forløbne Aar ved den Fortolkning, han har givet af Loven. Jeg er villig til i Udvalget — jeg mener ikke, det er nødvendigt at gøre det her i Dag, idet det maa ske paa Baggrund af Oplysninger om visse Kommuners Forhold — at nævne adskillige Tilfælde, i hvilke jeg i hvert Fald mener, man ikke burde have handlet, saaledes som sket er.

Mit Parti maa fremdeles fastholde, at det er en Nødvendighed for Kommunernes Økonomi at komme dem til Hjælp i større Omfang, end det sker nu, ved at lade Automobilafgifterne i højere Grad end efter den gældende Lov blive anvendt til Vejvedligeholdelse i Stedet for til Udførelse af nye Vejarbejder. Det er ogsaa et Standpunkt, som Sogneraadforeningen er gaaet ind for. Den højtærede Minister kender jo den Henvendelse, der kom til Landstingsudvalget — den er aftrykt i Betænkningen fra i Fjor —, og hvori Sogneraadforeningen kræver større Beløb til Raadighed; det var en Nødvendighed for Kommunerne, fremhævede den. Siden den Tid er Forholdene endda blevet betydelig forværret, i hvert Fald efter vort Skøn. Vi kunde ikke naa mere den Gang, men under Hensyn til de forværede Forhold mener vi, at nu maa der naas mere, og det, der naas mere igennem vort Forslag, er vi sikre paa, at Kommunerne faar. Det er ikke som de Fugle paa Taget, den højtærede Minister talte om, Nedbringelse af Hjælpekasse- og Fattigudgifter. Jeg tror, som jeg sagde før, at det

er ret problematisk, om disse Udgifter vil kunne bringes ned alene ved de særlige Vejarbejder. Men vi mener ogsaa, det er paa Tide nu at ophøre med Igangsættelse af nye Vejarbejder, idet vi er af den Opfattelse, at vort Lands Økonomi ikke tillod noget saadant i den Krisetid, som vi var i, da Lovforslaget her blev udarbejdet, og at det endnu mindre kan tillades under de nuværende Forhold, da vi lever under den største Usikkerhed og ikke ved, om vi kommer til at staa overfor en finansiel Katastrofe, og hvornaar vi kommer til at staa overfor den. Det, vi maa sætte ind paa, er efter vor Mening at gennemføre de Arbejder, der er sat i Gang, og at søge at vedligeholde vore Veje paa en god Maade, til Støtte baade for Erhvervslivet og for de motorkørende. Thi hvis Vedligeholdelsen forfalder — og det kan der være stor Grund til at antage, efter hvad der foreligger oplyst rundt omkring fra —, da vil det i første Række gaa ud over dem, der benytter Vejene.

Som jeg sagde før, ønsker vi ikke at standse de Arbejder, der er sat i Gang, vi ønsker dem fortsat. Men vi anser det for uforsvarligt at fortsætte med Tilsagn om Udførelse af nye Arbejder paa Bekostning af Midler, som burde anvendes til Vejvedligeholdelse, paa Bekostning af Kommunernes Økonomi. Vi mener, at Amts- og Sognekommunerne ikke har Raad til baade at forcere Udførelsen af nye Arbejder og samtidig foretage en ordentlig Vedligeholdelse. Og vi mener, at der ogsaa er al Grund til at skaffe Bykommunerne, derunder København og Frederiksberg, en saa stor procentvis Forhøjelse, som vil følge af dette Lovforslag, naar det vedtages.

Jeg skal da med disse Ord paa ny til-lade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling og til-lige henstille til den højtærede Minister, om han ikke gennem Forhandling i Ud-valget vil kunne ændre sin Stilling og komme til at se paa Lovforslaget med mildere Øjne. Jeg forstod, at hvad det for den højtærede Minister særlig gjaldt om, var, at der ikke skete nogen Afsvækkelse med Hensyn til at faa Arbejder i Gang, og vi mener, at naar de Arbejder, der nu er under Udførelse, holdes i Gang, saaledes som ogsaa vi ønsker, de skal, vil der blive lige saa meget Arbejde gennem Vedligeholdelse, foruden at Arbejdet fordeles bedre paa de Tider af Aaret, da der trænges til at faa Arbejde sat i Gang, hvis vi forlader de nuværende Principper og gaar over til det, der her er foreslaaet.

Naar den højtærede Minister til sidst